

have erhvervet en Ret, mod hvilken det er stridende, at Indregistrering finder Sted. Der dreier det sig altsaa om en Strid mellem 2 Private. Det er et Forhold, som er af privat Natur, og hvis Afgjorelse derfor naturlig horer under Domstolene. Det erkjender man jo ogsaa, idet man jo vil have, at de paagjældende 2 private Personer, naar de ikke kunne blive enige og ikke ere fornøiede med den Afgjorelse, der træffes af Registrator først og derefter af Indenrigsministeren, enhver især for sig skal kunne bringe Sagen til Afgjorelse for Domstolene. Men saa spørger jeg da: Hvad Mening er der egentlig i, naar man erkjender, at Spørgsmaalet er af en saadan privatretlig Natur, at det efter sit Væsen horer hjemme under Domstolene, at det kun kan finde sin endelige Afgjorelse ved Domstolene — hvad Mening er der da i at henvise Afgjorelsen af saadanne Spørgsmaal i første Instans til Administrationen, først til Registrator og derefter til Indenrigsministeren? Hvad Mening er der i at bringe Administrationen og navnlig da Indenrigsministeren i den Situation at skulle afgive en Kjendelse, som ikke har anden Betydning, end at enhver Underdomstol kan omstøde denne Kjendelse? Er det den rette Maade at stille Administrationen — her den høieste Administration — paa i Spørgsmaal, som hore under Domstolene? Det er jo dernæst unegteligt, at hele denne Omvei at gaa paa vil kræve Tid i det Tilfælde, at Sagen skal føres gjennem til Domstolene. Det er mig umuligt at se, hvorfor man vil foretrække denne Fremgangsmaade at henvise Sagen til Afgjorelse først af Administrationen. Jeg kan forstaa, at man af Hensyn til de Private vil have det paalagt Registrator at give de private Borgere Veiledning om, hvorvidt det af dem nævnte Varemærke allerede findes indregistreret i Forveien, og veilede Anmelderen, for at denne ikke skal være udsat for at komme i Ubhageligheder bagefter ved Stridigheder med Andre; men en saadan Forpligtelse for Registrator til at veilede og gjøre opmærksom paa, hvorvidt Andre have erhvervet Ret til de ommeldte Varemærker, gaar jo netop Udlastet ud paa at paalægge Registrator, saa at Spørgsmaalet altsaa kun bliver, om han foruden Pligten til at veilede og gjøre opmærksom paa, skal have den yderligere Pligt at træffe bindende Afgjorelse. Hvad tror man, at der vindes herved? Man tror maaste paa den Maade at undgaa Processer, hvilket man skulde være mere udsat for, naar man fulgte Udlastet; men det, maa jeg tilstaa, er mig umuligt at se, hvorledes man vil gjøre det gjældende. Naar efter Udlastet den, som erfarer af Registrators Bemærkning, at han ikke kan faae det Mærke, som han anmelder, indregistreret, fordi allerede en Anden har erhvervet sig Ret dertil, erkjender, at denne Bemærkning er rigtig og saa afftaar fra sin Begjæring og

tager et andet Mærke, saa bliver der ikke Spørgsmaal om Proces i noget Tilfælde. Der som han derimod ikke erkjender Registrators Bemærkning for rigtig og fremdeles er saa fast bestemt paa at ville have netop dette Mærke, at han ikke vil tage i Betænkning, at lade det komme til Strid, lader han sig naturligvis ikke heller berolige ved, at Registrator udtaler sin Mening i Form af en Kjendelse, og heller ikke berolige ved, at Indenrigsministeren godkjender denne Kjendelse af Registrator, men han gaar videre til Domstolene. Har man at gjøre med en Mand, som er føjelig eller i alt Fald ikke stridig, og som derhos ikke anser det for at være i høi Grad af Vigtighed, om hans Varemærke faar netop dette Udseende eller et andet, er Udlastets Regel tilstrækkelig til at forebygge Strid. Har man derimod at gjøre med en Mand, som er stridig eller anser det for i høi Grad vigtigt at faae netop det Mærke indregistreret, som han har anmeldt, kan det ikke nytte Noget, at man styder Registrator og Indenrigsministeren ind som dem, der skulle have afgjørende Myndighed; thi saa bliver Sagen indbragt for Domstolene alligevel, og saa er kun Forskjellen den, at man tillige uden Nytte har indblandet Administrationen og navnlig Ministeriet i Sagen. Men efter min Formening skal man ikke saaledes være begjærlig efter at lade Ministeriet, de høieste Myndigheder, træde op som afgjørende paa Omraader, hvor de dog ikke ere berettigede til at sige det sidste Ord, og hvor de med andre Ord udsætte sig for idelig og idelig at blive underkjendte af Domstolene. Disse Betragtninger synes mig allerede at have stor Vægt, men dertil kommer endnu en Betragtning, og det er den, at, naar man affatter Lovforslaget saaledes, som Flertallet vil have det, bliver Følgen deraf, at de Private, som gjøre Anvendelse af et Varemærke, maa være berettigede til at gaa ud fra, at Registrator har Myndighed til at afgjøre Spørgsmaalet detsom, altsaa ogsaa naar Registrator har afgivet den Kjendelse, at der ikke er Noget til Hinder for, at de kunne faae deres Mærke indregistreret, være berettigede til at gaa ud fra, at de saa roligt kunne beholde det, men de blive bagefter narrede, thi Registrators Afgjorelse indeholder intetsomhelst Forbindende for andre Private, hvis private Rettigheder i den Henseende maatte anses for krænkede; de ville bagefter kunne blive overraskede med et Spøgsmaal af de Private, som paastaa, at deres Rettigheder ere blevne krænkede. Mod en saadan Overraskelse ville de være sikrede, naar man følger Udlastets Bestemmelser istedetfor Udvalgets Flertals Forslag. I Forbindelse med det nu omtalte Forslag laar et andet Forslag af Flertallet under Nr. 11, der gaar ud paa, at Nr. 4 i § 7 skal udgaa. Dette kan jeg nu meget vel forstaa, naar Registrator virkelig efter Flertallets Formening skal have Myndighed til at dømmе forskjellige private Mænd